

אבות ו'יא – הוריות א'ג

פרק ו – משנה יא

כֹּל מִה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָאוּ אֶלָּא לְכַבּוֹדוֹ,
שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשִׁמְי וּלְכַבּוֹדֵי בְּרֵאתֵי יִצְרָתֵי אִף
עֲשִׂיתֵי. וְאוֹמֵר (שמות טו) ה' יִמְלֹךְ לְעֵלָם וְעַד:
רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקִישָׁי אֹמֵר, רְצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל,
לְפִיכֵךְ הִרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה מב) ה' חָפֵץ לְמַעַן צְדָקוֹ
יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֵּאדִיר:

הדרן עלך מסכת אבות

מסכת הוריות

פרק ו – משנה יא

הוֹרוּ בֵּית דִּין לְעֵבֵר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּתּוֹרָה,
וְהַלֵּךְ הַיָּחִיד וְעָשָׂה שׁוֹגֵג עַל פִּיָּהֶם, בֵּין שָׁעֲשׂוּ וְעָשָׂה עִמָּהוּ,
בֵּין שָׁעֲשׂוּ וְעָשָׂה אַחֲרֵיהוֹ, בֵּין שֶׁלֹּא עָשׂוּ וְעָשָׂה, פְּטוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁתִּלְתֵּה בְּבֵית דִּין. הוֹרוּ בֵּית דִּין וַיִּדַע אֶחָד מֵהֶן שֶׁטָּעוּ,
אוּ תִלְמִיד וְהוּא רָאוּי לְהוֹרָאָה, וְהַלֵּךְ וְעָשָׂה עַל פִּיָּהֶן, בֵּין שָׁעֲשׂוּ וְעָשָׂה
עִמָּהוּ, בֵּין שָׁעֲשׂוּ וְעָשָׂה אַחֲרֵיהוֹ, בֵּין שֶׁלֹּא עָשׂוּ וְעָשָׂה, הֵרִי זֶה חַיֵּב,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא תִלְתֵּה בְּבֵית דִּין. זֶה הַכֹּלֵל, הַתּוֹלָה בְּעֲצָמוֹ, חַיֵּב.
וְהַתּוֹלָה בְּבֵית דִּין, פְּטוֹר:

פרק א – משנה ב

הוֹרוּ בֵּית דִּין, וַיִּדְעוּ שֶׁטָּעוּ, וַחֲזְרוּ בָּהֶן, בֵּין שֶׁהִבִּיאוּ כִּפְרָתָן וּבֵין שֶׁלֹּא
הִבִּיאוּ כִּפְרָתָן, וְהַלֵּךְ וְעָשָׂה עַל פִּיָּהֶן, **רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר**,
וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, סָפֵק. אֵיזְהוּ סָפֵק. יָשֵׁב לוֹ בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ, חַיֵּב.
הַלֵּךְ לוֹ לְמַדְיַנַּת הַיָּם, פְּטוֹר. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מוֹדָה אָנִי בְּזֶה שֶׁהוּא
קָרוֹב לְפְטוֹר מִן הַחוּבָה. אָמַר לוֹ **בֶּן עֲזַאי**, מַה שָּׁנָה זֶה מִן הַיּוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ,
שֶׁהִיֹּשֵׁב בְּבֵיתוֹ אֲפָשֶׁר הָיָה לוֹ שִׁישְׁמַע, וְזֶה לֹא הָיָה אֲפָשֶׁר לוֹ שִׁישְׁמַע:

פרק א – משנה ג

הִוּרוּ בַּיִת דִּין לַעֲקֹד אֶת כָּל הַגּוֹף, אָמְרוּ, אֵין נֹדֵה בַּתּוֹרָה, אֵין שַׁבַּת
בַּתּוֹרָה, אֵין עֲבוֹדָה זָרָה בַּתּוֹרָה, הֵרִי אֱלוֹ פְּטוּרִין.
הִוּרוּ לְבַטֵּל מִקְצַת וּלְקַיֵּם מִקְצַת, הֵרִי אֱלוֹ חִיבִין.
כִּי צָד. אָמְרוּ, יֵשׁ נֹדֵה בַּתּוֹרָה, אֲבָל הֵבֵא עַל שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם פְּטוּר.
יֵשׁ שַׁבַּת בַּתּוֹרָה, אֲבָל הַמּוֹצֵיא מִרְשׁוֹת הַיְחִיד לְרְשׁוֹת הָרַבִּים, פְּטוּר.
יֵשׁ עֲבוֹדָה זָרָה בַּתּוֹרָה, אֲבָל הַמְשַׁתְּחָוּה פְּטוּר, הֵרִי אֱלוֹ חִיבִין,
שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא ד) וְנָעַלְמָ דְדָבָר, דְּדָבָר וְלֹא כָּל הַגּוֹף:

הוריות א:ד – ב:ב

פרק א – משנה ד

הורו בית דין, ויזדע אחד מהו שטעו, ואמר להו טועין אתם, או שלא היה כפלא של בית דין שם, או שהיה אחד מהו גר או כמזור או נתין או זקן שלא ראה לו בנים, הרי אלו פטורין, שנאמר כאן עדה (ויקרא ד) ונאמר להלן (במדבר לה) עדה, מה עדה האמור להלן עד שיהיו כלם ראויין להוראה, אף עדה האמורה כאן עד שיהיו כלם ראויים להוראה. הורו בית דין שוגגים ועשו כל הקהל שוגגין, מביאין פר. מזידין ועשו שוגגין, מביאין כשבה ושעירה. שוגגין ועשו מזידין, הרי אלו פטורין:

פרק א – משנה ה

הורו בית דין, ועשו כל הקהל או רבן על פיהם, מביאין פר. ובעבודה זרה, מביאין פר ושעיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, שנים עשר שבטים מביאין שנים עשר פרים, ובעבודה זרה, מביאין שנים עשר פרים ושנים עשר שעירים. רבי שמעון אומר, שלשה עשר פרים, ובעבודה זרה, שלשה עשר פרים ושלשה עשר שעירים, פר ושעיר לכל שבט ושבט, פר ושעיר לבית דין. הורו בית דין, ועשו שבעה שבטים או רבן על פיהם, מביאין פר, ובעבודה זרה מביאין פר ושעיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, שבעה שבטים שחטאו, מביאין שבעה פרים, ושאר שבטים שלא חטאו, מביאין על ידיהו פר, שאף אלו שלא חטאו, מביאין על ידי החוטאים. רבי שמעון אומר, שמנה פרים. ובעבודה זרה, שמנה פרים ושמנה שעירים, פר ושעיר לכל שבט ושבט, ופר ושעיר לבית דין. הורו בית דין של אחד מן השבטים ועשה אותו השבט על פיהם, אותו השבט הוא חייב, ושאר כל השבטים פטורים, דברי רבי יהודה. וחקמים אומרים, אין חייבים אלא על הורית בית דין הגדול בלבד, שנאמר (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו, ולא עדת אותו השבט:

פרק ב – משנה א

הוֹרָה כֹּהֵן מְשִׁיחַ לְעֶצְמוֹ, שׁוֹגֵג וְעָשָׂה שׁוֹגֵג, מְבִיא פֶּרֶ.
שׁוֹגֵג וְעָשָׂה מְזִיד, מְזִיד וְעָשָׂה שׁוֹגֵג, פְּטוֹר,
שֶׁהוֹרָאת כֹּהֵן מְשִׁיחַ לְעֶצְמוֹ, כִּהוֹרָאת בַּיִת דִּין לְצַבּוֹר:

פרק ב – משנה ב

הוֹרָה בְּפָנֵי עֶצְמוֹ וְעָשָׂה בְּפָנֵי עֶצְמוֹ, מִתְּכַפֵּר לוֹ בְּפָנֵי עֶצְמוֹ.
הוֹרָה עִם הַצַּבּוֹר וְעָשָׂה עִם הַצַּבּוֹר, מִתְּכַפֵּר לוֹ עִם הַצַּבּוֹר,
שְׂאִין בַּיִת דִּין חִזְבִּים עַד שְׂיֹרוֹ לְבַטֵּל מְקַצָּת וּלְקַיִם מְקַצָּת, וְכֵן הַמְּשִׁיחַ.
וְלֹא בְּעַבּוּדָה זָרָה, עַד שְׂיֹרוֹ לְבַטֵּל מְקַצָּת וּלְקַיִם מְקַצָּת:

הוריות ב:ג – ב:ו

פרק ב – משנה ג

אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה, וכן המשיח.
ולא בעבודה זרה, אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה.
אין בית דין חייבין עד שיורו בדבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת.
וכן המשיח. ולא בעבודה זרה, עד שיורו על דבר שזדונו כרת
ושגגתו חטאת:

פרק ב – משנה ד

אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש, ואין מביאין אשם תלוי
על עשה ועל לא תעשה שבמקדש. אבל חייבין על עשה ועל לא תעשה
שבנדה, ומביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבנדה.
איזו היא מצות עשה שבנדה, פרש מן הנדה. ומצות לא תעשה,
לא תבא אל הנדה:

פרק ב – משנה ה

אין חייבין על שמיעת הקול, ועל בטוי שפתיים, ועל טמאת מקדש
וקדשיו. והנשיא פיוצא בהם, דברי רבי יוסי הגלילי.
רבי עקיבא אומר, הנשיא חייב בכלן חוץ משמיעת הקול,
שהמלך לא דן ולא דגין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו:

פרק ב – משנה ו

כל המצות שבתורה שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת,
היחיד מביא כשבה ושעירה, והנשיא שעיר, ומשיח ובית דין מביאין
פר. ובעבודה זרה, היחיד והנשיא והמשיח מביאין שעירה,
ובית דין פר ושעיר, פר לעולה ושעיר לחטאת:

הוריות ב:ז – ג:ג

פרק ב – משנה ז

אָשֶׁם תְּלוּי, הַיְחִיד וְהַנְּשִׂיא חֵיבִין, וּמְשִׁיחַ וּבֵית דִּין פְּטוּרִים.
אָשֶׁם וְדַאי, הַיְחִיד וְהַנְּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ חֵיבִין, וּבֵית דִּין פְּטוּרִין.
עַל שְׁמִיעַת הַקּוֹל וְעַל בְּטוּי שְׁפָתַיִם וְעַל טַמְאֵת מְקַדָּשׁ וּמְקַדָּשׁוֹ,
בֵּית דִּין פְּטוּרִין, וְהַיְחִיד וְהַנְּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ חֵיבִין,
אֲלֵא שְׂאִין כֹּהֵן גָּדוֹל חֵיב עַל טַמְאֵת מְקַדָּשׁ וּמְקַדָּשׁוֹ, דְּבַרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
וְכֹה הוּא מְבִיאִין, קֶרֶבַן עוֹלָה וַיּוֹרֵד.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אוֹמֵר, הַנְּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר:

פרק ג – משנה א

כֹּהֵן מְשִׁיחַ שְׁחָטָא וְאַחַר כֵּךְ עָבַר מִמְּשִׁיחֹתוֹ, וְכֹן נְשִׂיא שְׁחָטָא
וְאַחַר כֵּךְ עָבַר מִגְּדֻלָּתוֹ, כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶר, וְהַנְּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר:

פרק ג – משנה ב

כֹּהֵן מְשִׁיחַ שְׁעָבַר מִמְּשִׁיחֹתוֹ וְאַחַר כֵּךְ חָטָא, וְכֹן הַנְּשִׂיא שְׁעָבַר
מִגְּדֻלָּתוֹ וְאַחַר כֵּךְ חָטָא, כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶר, וְהַנְּשִׂיא כֹהֲדִיּוֹט:

פרק ג – משנה ג

חָטָאוּ עַד שֶׁלֹא נִתְמַנּוּ וְאַחַר כֵּךְ נִתְמַנּוּ, הָרִי אֵלּוּ כֹהֲדִיּוֹט.
רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹמֵר, אִם נוֹדַע לָהֶם עַד שֶׁלֹא נִתְמַנּוּ, חֵיבִין.
וּמְשַׁנְּתִמְנוּ, פְּטוּרִין.
וְאִיזְהוּ הַנְּשִׂיא, זֶה הַמִּלֻּד, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ד)
וְעָשָׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֶיךָ, נְשִׂיא שְׂאִין עַל גִּבּוֹ אֲלֵא ה' אֱלֹהֶיךָ:

הוריות ג:ד – ג:ז

פרק ג – משנה ד

וְאִיזְהוּ הַמְּשִׁיחַ, הַמְּשׁוּחַ בְּשֵׁמוֹ הַמְּשֻׁחָה, לֹא הִמְרָבָה בְּבָגְדִים.
אִין בֵּין כְּהֵן הַמְּשׁוּחַ בְּשֵׁמוֹ הַמְּשֻׁחָה לְמִרְבָּה בְּבָגְדִים
אֶלָּא פֶּר הֵבֵא עַל כָּל הַמְּצוֹת. וְאִין בֵּין כְּהֵן מְשֻׁמֵשׁ לְכְהֵן שְׁעֵבֵר,
אֶלָּא פֶּר יוֹם הַכַּפּוֹרִים וְעִשְׂרֵי יָמֵי הָאֵיפָה.
זֶה וְזֶה שְׁוִין בְּעִבּוּדֵי יוֹם הַכַּפּוֹרִים, וּמְצוִין עַל הַבְּתוּלָה,
וְאֶסוּרִין עַל הָאֵלְמָנָה, וְאִינֵן מְטַמְּאִין בְּקִרְוֵיָהּ, וְלֹא פּוֹרְעִין,
וְלֹא פּוֹרְמִין, וּמַחְזִירִין אֶת הַרוֹצֵחַ:

פרק ג – משנה ה

כְּהֵן גָּדוֹל פּוֹרֵם מְלֻמָּטָה, וְהַהֲדִיּוֹט מְלֻמָּעָה.
כְּהֵן גָּדוֹל מְקַרֵּב אוֹנֵן וְלֹא אוֹכֵל, וְהַהֲדִיּוֹט לֹא מְקַרֵּב וְלֹא אוֹכֵל:

פרק ג – משנה ו

כָּל הַתְּדִיר מִחֲבֵרוֹ, קוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ. וְכָל הַמְּקַדָּשׁ מִחֲבֵרוֹ, קוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ.
פֶּר הַמְּשִׁיחַ וּפֶר הָעֵדָה עוֹמְדִים, פֶּר הַמְּשִׁיחַ קוֹדֵם לְפֶר הָעֵדָה
בְּכָל מַעֲשָׂיו:

פרק ג – משנה ז

הָאִישׁ קוֹדֵם לָאִשָּׁה לְהַחֲיוֹת וּלְהַשִּׁיב אֶבְדָּה.
וְהָאִשָּׁה קוֹדֶמֶת לָאִישׁ לְכֶסוֹת, וּלְהוֹצִיָּאָה מִבֵּית הַשְּׂבִי.
בְּזִמְנוֹ שְׁשֻׁנֵיהֶם עוֹמְדִים לְקַלְקֵלָהּ, הָאִישׁ קוֹדֵם לָאִשָּׁה:

הוריות ג:ח

פרק ג – משנה ח

כהו קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממוזר, וממוזר לנתין,
ונתין לגר, וגר לעבד משחרר. אימותי, בזמן שכלן שוין.
אבל אם היה ממוזר תלמיד חכם וכהו גדול עם הארץ,
ממוזר תלמיד חכם קודם לכהו גדול עם הארץ:

סליק מסכת הוריות!

הדרו עלך סדר נויקין והדרד עלו, דעתו עלך סדר נויקין ודעתך עלו. לא נתנשי מינד
סדר נשים ולא תתנשי מינו, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי
יהי רצון מלפניך אלוקינו ואלוקי אבותינו שתהא תורתך אומונתנו בעולם הזה ותהא
עמנו לעולם הבא. חנינא בר פפא, רמי בר פפא, נחמן בר פפא, אחאי בר פפא, אבא
בר פפא, רפרם בר פפא, רכיש בר פפא, סורחב בר פפא, אדא בר פפא, דרו בר פפא.
הערב נא ה' אלוקינו, את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו
כולנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל, כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך. מאיבי,
תחכמי מצותך: כי לעולם היא לי. יהי לבי תמים בחקיך למען, לא אבוש לעולם, לא-
אשכח פקודיך: כי במ, חיייתי. ברוך אתה ה' למדני חקיך.

מודים אנחנו לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש,
ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משפיעים והם משפיעים אנו משפיעים לדברי
תורה והם משפיעים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים
שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם
הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר: ואתה אלקים, תורדם לבאר שחת--אנשי דמים
ומרמה, לא-יחצו ימיהם; ואני, אבטח-בך.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי, כשם שעורתי לסיים סדר נויקין, כן תעורני להתחיל
מסכתות וספרים אחרים ולסיימם, ללמד וללמוד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי
תלמוד תורתך באהבה, וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי
שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי עד עולם. ויתקיים בי: בהתהלכך, תנחה אתך,
בשכבך תשמור עליך; והקיצות, היא תשיחך. כי-בי, ירבו ימיך; ויוסיפו לך, שנות חיים
ארך ימים, בימינה; בשמאולה, עשר וכבוד. ה' עז לעמו יתן; ה', יברך את עמו בשלום.
יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די הוא עתיד לאתחדתא, ולאחיאיה מתיא,
ולאסקא יתהון לחיי עלמא, ולמבנא קרתא די ירושלם, ולשכללא היכלה בגוה, ולמעקר
פולחנא נוכראה מן ארעה, ולאבתא פולחנא די שמיא לאתרה, ומליך קודשא בריך
הוא במלכותה ויקרה בחייכו וביומיכו ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב,
ואמרו אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך וישתבח ויתפאר
ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל
ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן. יהא שלמא רבא מן
שמיא וחיים עלינו ועל כל ישראל. ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא יעשה שלום
עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן.

